

*Udvardy György veszprémi érsek,
a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia alelnöke
laudes homíliája*

Istentől, az Atyántól adományában mindannyian a megajándékozottak vagyunk. A Kongresszus mai napján – így ebben a liturgiában is – a remény ajándékára irányítjuk a figyelmünket.

A keresztségünkben a Fiú által mi mindannyian megkaptuk a remény ajándékát. A remény isteni erény. Átala, mint boldogságunkra vágyakozunk a Mennyek Országára és az örök életre. Bizalmunkat Krisztus ígéreteibe vetjük. Nem a saját erőnkre, hanem a Szentlélek segítségére és kegyelmére támaszkodunk. *„Tartsunk ki rendíthetetlenül reménységünk megvallásában, mert hűséges az, aki az ígéretet tette”* (Zsid 10,23). Jézus Krisztus megváltása és a Szentlélekben való újjászületés által az örök élet reménybeli örökösei vagyunk (vö. Tit 3,6–7).

Reményünk alapja Jézus Krisztus feltámadása és a mi feltámadásunk ígérete: *„és én feltámasztom őt az utolsó napon”* (Jn 6,40). Ha vele együtt meghaltunk a bűnnek, vele együtt fel is támadunk az örök éltre (vö. 1Kor 15). *„Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, feltámasztom az utolsó napon”* (Jn 6,54).

A remény alapvető kérdése valójában ez: milyen helyet foglal el a jövő, a „még nem” az életben. Az a jövő, ami nem evilági valóság, hanem mennyei haza, örök élet, ahol az ember hasonlónak lesz Istenhez, ahol színről-színre látunk.

A remény az abszolút jövőre – horgonyként a túlpartra – irányítja, kerti figyelmünket, egész lényünket, és mégis a jelenünket formálja. A konkrét és közvetlen szeretet-cselekedeteimet embertársaim felé.

A remény Isten szikla-hűségébe, ígéreteibe vetett bizalom. Isten az ősbűn elkövetése után rögtön ígéretével siet segítségére a kétségbe esett emberiségnek. Soha nem hagyta még remény nélkül. És soha nem vonja vissza hűségét és ígéretét. Ez biztosít bennünket a jövő reális valóságáról.

A remény felel az emberben lévő boldogság utáni vágyakozásra, melyet Isten minden ember szívébe helyezett. A remény magában foglal min-

den vágyat, kívánságot, ami a boldogságra irányul. És amit az emberi cselekvés kelt föl, azt megtisztítja, és a mennyek országa irányába rendezi.

A remény védelmez az elbátortalanodástól: támogat mindenféle gyámságtól; kitágítja a szívet az örök boldogságra történő várakozásban. A remény megőrzi az önzéstől, és elvezet a szeretet gyakorlásához. A remény imádságra, testvéri szeretetre buzdít. Így a missziós lelkület nélkülözhetetlen erénye is.

Világunkban, városainkban rengeteg reményvesztett emberrel találkozhatunk, vagy olyanokkal, akik úgy élnek, mint akiknek nincs reményük (vö. 1Tessz 4,13). A remény elhalványulásának jelei és a remény elnyomhatatlan vágyának jelei egyszerre vannak jelen világunkban (EE 7–10).

Nem a szegény, beteg, becsapott ember van bajban, hanem akinek nincs reménye.

Mindenkin és mindenféle szükségleteken – anyagi, szociális, társadalmi – nem tudunk segíteni, de reményt csak mi tudunk adni. „*Aranyam, ezüstöm nincs, de amim van, azt neked adom. A Názáreti Jézus Krisztus nevében mondom neked, állj föl és járj!*” (ApCsel 3,6). A megtört kenyér-Krisztust vesszük magunkhoz, és adjuk az Őt éhezőknek. Krisztus az Eucharishtiában a Megtestesült Remény. Az Eucharishtiával táplálkozó keresztyén ember pedig a remény munkálója a világ számára.

Sokszor talán önmagunkban is érezzük a világ harsogó erőszakosságának és a reményt hordozó ember eszköztelenségének a feszültségét: mintha nem lenne esély. De tudjuk, Krisztus már győzött a halálon, és mint győző tér vissza (vö. Exultet). És adja nekünk magát a megtört kenyérben, az Örök élet kenyérben.

Ezért merjük elemi erővel megvallani: „*Ezentúl nem tekintünk senkit emberi szempontból!*” (2Kor 5,16).

Az Egyház reménykedve, imádkozva borul le az Eucharisztia előtt, hogy „*minden ember üdvözljön!*” (1Tim 2,4). Az Egyház sóvárogva várja, hogy a mennyei dicsőségben Krisztussal, az ő Jegyesével egyesüljön, amit az Eucharisztia már most megvalósít. Az Ura jelenlétére vágyó szeretet égő kívánsága ez, amit a hívők közössége meg nem szűnően – szinte egyetlen imádságként – ismételi, és vall meg a szentáldozásban: „*Jöjj el, Uram Jézus!*” (Jel 22,20).

Egyedüli reményünk a Krisztus!